

βίνου (τὸ δὲ παρατηρητικόν, ἢ μετ' ἄκρας ἀγχινοίας θαυμασιῶς συνδυαζομένη περίσκεψις καὶ ἐπιφυλακτικότης ἐν τοῖς συμπεράσμασι, καὶ ἡ ἀπαράμιλλος γλαφυρότης τοῦ λεκτικοῦ), πάντα ταῦτα εὐρίσκονται συνηγμένα ἐν τῷ πρώτῳ αὐτοῦ ἔργῳ.

Ἡ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἐπιφυλακτικότης τοῦ Δαρβίνου καταφαίνεται καὶ ἐκ τούτου, -ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου του καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς Λονδὸν εἶχε σκεφθῇ καὶ μελετήσῃ τοσοῦτον ἐμβριθῶς καὶ ἐπισταμένως πᾶσας τὰς λεπτομερείας τῆς θεωρίας ἐκείνης, ἥτις αἰωνίως θὰ μένῃ συνδεδεμένη μετὰ τοῦ ὀνόματός του, ὥστε ἡδύνατο ἀμέσως νὰ τὴν δημοσιεύσῃ καὶ νὰ τύχῃ νεώτατος τῆς δόξης, ἥς ἀπολαύει σήμερον. Καὶ ὅμως ἐπὶ εἰκοσιν ὅλα ἔτη ἀνέβαλλε τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἔργου του καὶ ἐπέμενε βαθύτερον μελετῶν καὶ σπουδάζων καὶ μὴ ἀποτολμῶν νὰ παραδώσῃ τὰς ἰδέας καὶ τὰς πεποιθήσεις του εἰς τὴν δημοσίωσιν. Μόλις δὲ κατὰ νοέμβριον τοῦ 1859 ἀπεφάσισε μετὰ πολλοὺς δισταγμοὺς νὰ δημοσιεύσῃ τὴν θεωρίαν του, ἀλλὰ καὶ τότε μόνον ἵνα μὴ ὑπολειφθῇ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ συμπατριώτου Wallace, ὅστις διὰ συγχρόνων μὲν ἀλλ' ὅμως ἀνεξαρτήτων ἀπὸ τοῦ Δαρβίνου ἐρευνῶν εἶχε καταλήξῃ εἰς τὰ αὐτὰ συμπεράσματα.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ.

Τὰ Χριστούγεννα ἐν Ἑλλάδι, καὶ τῇ ἑλληνικῇ φυλῇ ἐν γένει, δὲν ἔχουσιν οἷαν σημασίαν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, καὶ παρὰ τοῖς βορείοις ἰδίᾳ λαοῖς. Ἡ κατ' ἐξοχὴν θρησκευτικὴ ἱερότης, ἡ ἄρρητος οἰκογενειακὴ ποίησις, ἥτις παρὰ τοῖς Γερμανοῖς, τοῖς Σουηδοῖς καὶ Νορβηγοῖς, τοῖς Δανοῖς, τοῖς Ἀγγλοῖς, κλπ. συγκεντροῦται ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ, παρ' ἡμῖν διανέμεται καὶ εἰς δύο ἄλλας: τὴν Πρωτοχρονίαν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν δώρων, τουτέστιν ἡ ὑπὸ μορφήν κοσμήματος, χειροτεχνήματος ἢ βιβλίου ἐκδήλωσις τῆς στοργῆς, τῆς ἀφοσίωσης, τῆς ἀγάπης γίνεται παρ' ἡμῖν τὴν παραμονὴν τοῦ νέου ἔτους. Ἐν ᾧ παρὰ τοῖς δυτικοῖς καὶ τοῖς διαμαρτυρομένοις μετὰ τῶν Χριστουγέννων συνδέονται αἱ ποθεῖναι αὐταὶ ὀνειροπολήσεις μικρῶν καὶ μεγάλων, αἱ ἀνυπόμονοι προσδοκίαι μηνῶν ὀλοκληρῶν, αἱ γλυκεῖαι οἰκογενειακαὶ συγκινήσεις περὶ τὸ κατάφωτον καὶ καταστόλιστον δένδρον.

Τῆς ὀρθοδοξίας ἡ μεγίστη ἑορτὴ εἶνε ἡ τῆς Ἀναστάσεως, τὸ Μέγα πάσχα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ Χριστούγεννα ἅτινα ὑποδηλοῦνται ὡς τὸ μικρόν, ἡ *Λαμπρὴ*, ἡ ἡμέρα τῆς ἀγαλλιᾶσεως, ἣν τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν οἱ ὕμνωδοι μετὰ λυρικῆς ἐξάρσεως ἀνέμελψαν.

Ἀλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν ἡ μᾶλλον οἰκογενειακὴ ἑορτὴ εἶνε τὰ Χριστούγεννα. Βεβαίως, μετὰ τὴν ἀγωνίαν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, μετὰ τὰ ἀλγεῖνὰ καὶ ὀδυνηρὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ, ὧν γινόμεθα μάρτυρες, ὧν συμμετέχουμεν, ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως ἐπέρχεται ὡς ἡμέρα ἀνακουφίσεως, ἡμέρα ἀναπτήσεως τῆς ψυχῆς πρὸς τὴν ἀγαλλίασιν καὶ τὸ φῶς μετὰ τὸ πένθυμον σκότος τοῦ Ἄδου. Ἀλλ' ἐκεῖ ὁ Χριστὸς εἶνε ἀνὴρ. Ἐν ᾧ τὸ βρέφος ἐκεῖνο τὸ ἐν τῇ φάτνῃ, καὶ ἡ ἐπ' αὐτοῦ κλίνουσα νεαρὰ μήτηρ, καὶ ὁ πλησίον Ἰωσήφ, ἡ *ἱερὰ οἰκογένεια*, ὡς ἀποκαλοῦσι τὸ σύμπλεγμα τοῦτο οἱ ζωγράφοι, διεγείρει ἐν ἡμῖν τὰς ἀνθρωπικωτάτας καὶ ἱερωτάτας τῶν συγκινήσεων, ἐνθυμίζει ἡμῖν τὰς ἀθώας στιγμὰς

Ὡς ἀνωτέρω ὑπεδηλώσαμεν, οὔτε ὁ σκοπὸς τοῦ παρόντος ἀρθροῦ οὔτε ὁ χώρος ἐνταῦθα μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐξηγήσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν τὰ καθ' ἑκάστα τῆς θεωρίας τοῦ Δαρβίνου. Τοσοῦτο μόνον κρίνομεν ἀναγκαῖον νὰ παρατηρήσωμεν ἐνταῦθα ὅτι εἶναι παντάπασιν ἀδικοιολόγητοι οἱ θεωροῦντες τὴν διδασκαλίαν τοῦ Δαρβίνου ὡς στήριγμα καὶ ἔρεισμα τῶν ὑλιστικῶν θεωριῶν. Ὁ δαρβινισμὸς δὲν δύναται βεβαίως ν' ἀποκρούσῃ τὰς ὀχληρὰς προσπελάσεις τῶν ἀμφιβόλων τούτων φίλων του, τῶν ὑλιστῶν, ἀλλὰ τὸ ν' ἀποδίδῃ τις εἰς αὐτὸν τὴν αἰτίαν τῶν ὑλιστικῶν ἀποπλανήσεων εἶναι τοσοῦτον ἄδικον, ὅσω ἄλογον εἶνε τὸ νὰ καθιστᾷ ὑπεύθυνον τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν διὰ τὰς φρικωδίας τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως.

Αἱ μάλιστα χαρακτηριστικαὶ καὶ ὑπὸ πάντων ὁμολογούμεναι ἠθικαὶ ἀρεταὶ τοῦ Δαρβίνου ἦσαν ἡ ἀπλότης τοῦ χαρακτῆρος, ἡ ἄκρα μετριοφροσύνη καὶ ἡ θερμότης φιλικῆς θωπείας του, αἵτινες καθίσταν αὐτὸν τοῖς πᾶσιν ἀγαπητόν. Φιλάσθενος ὢν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου του, καὶ ὅμως μέχρι τῶν τελευταίων πρὸ τοῦ θανάτου του ἡμερῶν ἐπιστημονικῶς ἐργαζόμενος, ἀπέθανε τῇ 19. ἀπριλίου 1882 ἐν ἡλικίᾳ 73 ἐτῶν καὶ ἐτάφη ἐν τῇ ἀββατείᾳ τοῦ Ουέστμινστερ παρὰ τοῖς τάφοις τοῦ Νεύτωνος καὶ τοῦ Ἑρσχελ.

τῆς βρεφικῆς ἡλικίας, τὴν στοργὴν ἣν εὗρομεν θωπευτικὴν καὶ ἄγρυπνον παρὰ τὸ λίκνον μας, τὸ ὃν ἐκεῖνο ὅπερ ἡγάπησαμεν ἀγνόητον ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου — τὴν μητέρα μας.

Τὰ Πάθη καὶ ἡ Ἀνάστασις εἶνε ὑψηλόν, ὑπεράνθρωπον δράμα, οὗ τὸ τραγικὸν μεγαλεῖον αἱρεται ὑπὲρ τὴν φύσιν ἡμῶν. Πλείστον ἐννοοῦμεν τὴν Γέννησιν, πλείοτερα λέγει αὕτη πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην ἡμῶν καρδίαν.

* * *

Αἱ ἑορταὶ τὸ ἄρωμα αὐτῶν διατηροῦσιν ἰδίᾳ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, καὶ δὴ ἐν ταῖς πολίχναις καὶ τοῖς χωρίοις, ἐνθα αἱ θρησκευτικαὶ καὶ ἠθικαὶ παραδόσεις — αἵτινες πολλάκις συνταυτίζονται, διότι Πατρίς καὶ Πίστις ἐπὶ αἰῶνας ὑπῆρξαν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ διὰ τὸν Ἕλληνα — μεταβιβάζονται ὡς κειμήλια ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν. Ὁ τηρητὴς τῶν τύπων ὀρθόδοξος μετὰ τὴν μακρὰν νηστείαν τοῦ *σαρανταήμερου*, καθ' ἣν μόνον τὸ Σάββατον κατέλυνε ἔλαιον καὶ μόνον τὴν Κυριακὴν ἔχθον τὰς δὲ λοιπὰς τῆς ἐβδομάδος ἡμέρας ἐτρέφετο διὰ νεροβράστων ὀσπρίων ἢ δι' ἐλαίων καὶ ταραμᾶ καὶ βρεχτοκουκίων, ἀναμένει τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων ὡς ἀληθινὴ σωτηρίαν ἀπὸ τῆς ξηροφαγίας, ἀναμένει, ἀφ' οὗ ἐκπληρώσῃ μέχρι τέλους τὰ χριστιανικά του καθήκοντα καὶ κοινωνήσῃ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, νὰ *πασχάσῃ*, ὡς ἀποκαλεῖ κοινῶς τὸ κρεωφαγεῖν.

Ἀπὸ τῆς προτεράιας ἤδη πᾶσαι αἱ προετοιμασίαι ἐπερατώθησαν· ὁ χοῖρος ἔχει σφαγῇ καὶ εἶνε ἀνηρτημένος εἰς τὴν αὐλὴν ἢ εἰς τὸ μαγειρεῖον· εἰς πολλοὺς τῶν Χριστιανῶν ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων συνδέεται μετὰ τῆς λιπαρᾶς κνίσσης χοιρείου κρέατος ὡς ἡ τοῦ Μεγάλου Πάσχα μετὰ τῆς εὐωδίας τοῦ σουβλιστοῦ ἀρνίου.

Αἱ νεάνιδες, τὰ παιδία ἐλούσθησαν ἐπιμελῶς, καὶ κατεκλῖθησαν ἐνωρίς, διότι τὸ σήμαντρον ἢ ὁ κώδων τῆς ἐκκλη-

σίας, θὰ σηµάνωσι περὶ τὸ μεσονύκτιον. Ἀπωθοῦντες ἐκ τῶν βλεφάρων τὸν ἐπικαθήμενον ὕπνον ἐγείρονται πάντες μικροὶ καὶ μεγάλοι. Συνήθως τοιαύτην τοῦ ἔτους ὥραν αἱ στέγαι εἶνε χιονοσκεπεῖς, ἡ δὲ σελήνη ἐπιχέει τὴν ψυχρὰν καὶ μυστηριώδη αὐτῆς ἀνταύγειαν. Ὅμιλοι διευθύνονται ἐν σιγῇ διὰ τῶν στενῶν ὁδῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ῥιγοῦντες ἐκ τοῦ παγεροῦ ψύχους τῆς ὁδοῦ μετὰ τὴν πρὸ μικροῦ ἀφεθεῖσαν θαλπωρὴν τῆς κλίνης.

Ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, λίαν ψυχρὰ κατ' ἀρχάς, θερμαινομένη βαθμυδὸν διὰ τῶν κηρίων καὶ τῶν ἀναπνοῶν, τελεῖται ἡ ἀκολουθία· ψάλλεται μετ' ἐπισημότητος καὶ ἀργὰ τὸ „Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε“, ἀναγινώσκεται ὁ Ἀπόστολος, „ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ“ καὶ εἶτα ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος ἀπαγγέλλεται ἐορταστικῶς τὸ Εὐαγγέλιον· καὶ οἱ Χριστιανοὶ ἐπανερχόμενοι οἴκαδε ἔχουσιν ἐν τῷ νῷ τὰ ἄρρητον ποίησιν περιέχοντα ἐπεισὸδια τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος, τοὺς ἀγρυλλοῦντας ποιμένας, καὶ τὴν κατάβασιν τοῦ ἀγγέλου ὅστις εὐηγγελίστατο εἰς αὐτοὺς τὸ χαρμόσυτον ἄγγελμα, τὸ ἀναριθμητὸν πλῆθος τῶν ἀγγέλων διασχιζόντων τὸν οὐρανὸν διὰ τῶν πετρώγων των, καὶ ὑμνούντων μελωδικῶς: „Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνῃ· ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία“ καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ποιμένων εἰς τὸ σπήλαιον καὶ τὴν ἐν κατανύξει προσκύνησιν τοῦ ἱεροῦ βρέφους.

Ἀπὸ τῆς παραμονῆς ἤδη ὅμιλοι παίδων ψάλλουσι τὰ κάλαντα ἢ καλήμερα· ἐν Ἀθήναις ἓνα ἢ καὶ δύο μῆνας πρὸ τῶν Χριστουγέννων ἀκούει τις ἐν ταῖς ἀγυαῖς ὀξεῖς συριγμοὺς σουραυλίων κακοήχους καὶ φοβερὰ παρατόνους· εἶνε αἱ προπαρασκευαὶ διὰ τὰ καλήμερα· ἐκ τοῦ ἀμόρφου ἐκείνου χάους τῶν παραφωνιῶν θὰ ἐξέλθῃ τὸ μέλος τοῦ „Καλὴν ἡμέραν ἀρχόντες“, φρικῶδες μέλος διαμελίζον καὶ σπαράσσον τὴν ἀκοὴν ὅταν μάλιστα συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τοὺς ἐκκωφαντικὰς βρόντους τοῦ τυμπάνου.

Ἄλλ' ὅταν οὐχὶ ρυπαροὶ ἀγυιόπαιδες ἐξ ἐπαγγέλματος περιάγοντες τοὺς πολυχρώμους ἐν σχήματι ἀτμοπλοίου ἢ πύργου φανούς των καὶ ἰταμῶς ἐρωτῶντες „νὰ τὰ ποῦμε;“ ἀλλὰ τὰ παιδιὰ τῆς συνοικίας μέλπωσι διὰ γλυκείας φωνῆς τὸ ᾠσμα τῶν Χριστουγέννων, τότε καὶ τὰ Κάλαντα ἔχουσι τὸ θέλητρον των.

Μικροὶ καὶ μεγάλοι ἀκροῶνται τὴν εἰς ἕκαστον δίστιχον μονοτόνως ἐπαναλαμβανομένην μελωδίαν, καὶ διὰ μέσου τῶν κακῶν στίχων ἡ φαντασία των ἵπταται πρὸς τοὺς ἐξ Ἀνατολῶν μάγους, πρὸς τὸ ἄστρον τὸ ὡδήγησεν αὐτοὺς ἐκ τῆς ἀπωτάτης πατρίδος των εἰς τὴν Βηθλεὲμ, καὶ σταματῆσαν

ἄνωθεν τῆς πενιχρᾶς κοιτίδος, πρὸς τὸν χρυσόν, τὸν λίβανον, καὶ τὴν σμύρναν, ἅτινα προσήνεγκον αὐτῷ γονυπετεῖς ἐν σεβασμῷ, πρὸς τὴν αἰμοβόρον ὀργὴν τοῦ Ἡρώδου, πρὸς τὴν εἰς Αἴγυπτον φυγὴν καὶ σωτηρίαν·

Μὴ βλέποντας ὁ βασιλεὺς τοὺς μάγους νὰ γυρίσουν
Ἐπρόσταξε ἔς τὴν Βηθλεὲμ παῖδι νὰ μὴν ἀφήσουν.
Χιλιάδες δεκατέσσαρες σφάζουν μίαν ἡμέρα
Θρῆνον κλαυθμὸν καὶ ὀδυρμὸν εἶχε κάθε μητέρα.

Ἄλλ' ὅτε ἐντονώτερον ἀντηχεῖ ἐν τέλει τό:

Δεῦτε κ' ἐμῆς τὸν κόπον μας

τότε τὰ χεῖλη διαστέλλονται, ὕμνοι δὲ καὶ ἀκροαταὶ δὲν δύνανται νὰ συγκρατήσωσι τοὺς γέλωτας.

Κατὰ τὰ Χριστούγεννα ἐορτάζουσιν οἱ Χριστοὶ, οἱ Χριστόδουλοι, αἱ Χριστῖναι, οἱ Ἐμμανουήλ· κατὰ πυκνοὺς ὁμίλους ἀναβαίνουν καὶ καταβαίνουν εἰς τὰς ἐορταζούσας οἰκίας οἱ συγγενεῖς, οἱ φίλοι, οἱ γνωστοί, οἱ συμπολιταί· ἄνθρωποι ἐπὶ μῆνας μὴ ἰδόντες ἀλλήλους ἐπαναβλέπονται· αἱ ἐορταὶ προσεγγίζουσι, συνδέουσιν αὐτοὺς· ἀκτὶς θείας χαρᾶς φωτίζει ὅλων τὰς καρδίας.

Αἱ ἐορταὶ αὗται αἱ ἐπίσημοι θὰ διαρκέσωσι κυρίως μέχρι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου· καὶ ἡ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ ἡ τῶν Θεοφανείων ἀποτελοῦσι σύνολόν τι τῆς ἐορταστικῆς ταύτης περιόδου, ἣτις ἀρχεται διὰ τῶν Χριστουγέννων· κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ βίος λαμβάνει ἄλλην τροπὴν· τὰ καταστήματα ἡμιοίνοι γίνονται καὶ ποτε τὰς καταπακτάς των, ἀλλὰ μετὰ δειλίας ὡς νὰ ἐφοβοῦντο καὶ αὐτὰ μὴ ἀμαρτήσωσι· οἱ ναυτικοί, οἱ γεωργοί, οἱ ἐργαταὶ ἀναπαύονται μετὰ τὴν μακρὰν καὶ ἐπιμοχθον ἐργασίαν. Αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι αἱ ἀγία ἀποτελοῦν ἴδιον τμήμα τοῦ ἔτους. Ἐκεῖ ὅλοι ἐννοοῦν, ὅλοι αἰσθάνονται ὅτι ἐγεννήθη ὁ Χριστός.

Μὲ καταλαμβάνει δὲ μελαγχολία ὅταν ἀναλογίζωμαι τὰ ψυχρὰ Χριστούγεννα, ἅτινα ἐορτάζουσι μηχανικῶς αἱ οἰκογένειαι τῶν ἐλληνικῶν μεγαλοπόλεων, παρ' αἷς ἡ μάθησις ἢ ὁ πολιτισμὸς ἐξεδίωξαν τὴν πρὸς τὰ πάτρια ἐμμονήν· δι' αὐτὰς εἶνε ξέναι αἱ γλυκεῖαι καὶ ἱερὰ αὗται συγκινήσεις· αἱ ἀπιστοῦσαι ψυχαὶ των δὲν δύνανται νὰ μεταρσιωθῶσιν ὑψηλὰ· οἱ ἱεροὶ λόγοι οἵτινες συνεκίνησαν γενεὰς γενεῶν, οἵτινες κατένυξαν τοὺς πάππους καὶ τοὺς πατέρας των εὐρίσκουσι ψυχρὰν τὴν καρδίαν των· κενὸν τι χαίνει ἐν αὐτοῖς, τὸ κενὸν μετατοπισθέντος καὶ ἐκβληθέντος πράγματος, ὅπερ δὲν ἀντικατεστάθη· πηγὴ ἄρρητων καὶ εὐγενεστάτων ἀπολαύσεων ἐστεῖρεσε δι' αὐτοὺς· οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ἐορτάζουσιν, ἐπαναλαμβάνουσιν ἀνιάρως τὴν χθὲς· ἀληθῶς θλιβερὰ κατὰστασις ψυχῶν!

ΖΗΛΩΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ.

ΑΧ! ΑΥΤΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ!

ὑπὸ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΟΥ.

(συνέχεια καὶ τέλος).

Ὁ Κυπριανὸς δὲν ἦτο ἰδιαζόντως φιλόβιβλος, καὶ τὸ προσφιλέστατον αὐτῷ βιβλίον ὑπῆρξεν ποτε ἐν ἡμερολόγιον, ἐν τούτοις ὅμως δὲν κατέκρινε τὸ παράπαν τὴν μέχρι μονομανίας διήκουσαν, τὴν κληρονομικὴν ταύτην πρὸς τὰ βιβλία ἀγάπην. Ἐβημάτισεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄνω καὶ κάτω ἐν τῷ δωματίῳ, ἔπειτα διηυθύνθη εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔκυψεν ἔξω. Ὁ Κυπριανὸς ἐβυθίσθη εἰς διαλογισμούς. Διελογίζετο τὸ ὥχρον πρόσωπον, περὶ οὗ τῷ εἶχεν εἶπη ἡ Κατερίνα, τοὺς γαλανοὺς, δεδακρυσμένους ὀφθαλμούς, κεκμηκῶτας ἐκ τοῦ ἀκαταπαύστου ῥαψίματος, καὶ ἀπεικονίζεν ἐν

ἐαυτῷ τὸ χάριεν καὶ ἀβρότητα μεστὸν παράστημα τῆς νεόνιδος. Κατὰ τὰ φαινόμενα ἡ Καικιλία ἦτο ὡραία κόρη. Ἡ Κατερίνα εἶχε διαβεβαιώσει ὅτι ἦτο καὶ φιλόπονος καὶ με χαρακτήρα, ἡ δὲ γηραιὰ οἰκονόμος δὲν ἐπῆναι εὐκόλως τὸν τυχόντα.

Αἱ σκέψεις τοῦ Κυπριανοῦ ἐγένοντο σκυθρωπότεραι. Οὐδ' αὐτὸς ἐγίνωσκε τὸ διατί, ἂν ἔπταεν ἡ ἐκ τῆς χειμερινῆς ἐκείνης ἡμέρας μελαγχολικὴ ἐντύπωσις, ἡ ἡ μόνωσις, ἡτις εἶπερ ποτε τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπέβλεπεν αὐτόν· ἤρχισε διαλογιζόμενος περ τοῦ γάμου ἐν γένει καὶ τῶν γυναικῶν. Ἰδιά,